

הנוער על עצמו:

"אטא!"

להבות, נהרו אל תוך האולם הגדול. בפנים לא דילגה שום רקננית על הבמה; לא היה זה גם כוכב קולנוע שלמענו פרצו אנשים אלה את השערים. למעלה מאלפיים איש ישבו בשקט (בזכות כרטיסיהם) עקבו אחר המתרחש על הבמה: אבות בית הדין (השופט המחוזי אליעזר מלחי, יצחק ציוניק, בן המשסחה המהוללת, מנהל גמל תל-אביב ומי שהיה מנהל רשות הנגב, ואורי אבנרי) חפסו את מקומותיהם על דוכנם; הקסיגור, עורך-דין שמואל תמיר, ישב לשמאל דוכן השופטים; מתנגדו, המשנה לפרקליט המי חזן, אליעזר ליבסון, הסניגור, התישב מולו, לימין השופטים. לבקשת השופט מלחי, הכי נים מזכיר בית המשפט את הנאשם, חיים פלד.

בינתיים הסתדרו הצופים הבלתי-חוקיים מי באגפים, מי על גדרות, ומי במדרגות היציע. אף העצים המקיפים את הקולנוע קלטו מכסה של צופים. הכל התנהל בשקט. השופט מלחי נטל את המיקרופון שעמד על שולחן השופטים, פתח את המשפט בספרו על משפט דומה, שנערך בתל-אביב לפני 20 שנה, בראשותו של חיים נחמן ביאליק. המשפט הנוכחי, הסביר, יהיה שונה במי

כבר לפני הצהרים תלה הקופאי של קולנוע גוריונה שלט קטן, משורטט בכתב יד: "כל הכרטיסים למשפט נמכרו". היחידים שהיו מופתעים מן ההודעה היו אלה שחשבו כי בודאי יספיקו לקנות כמה דקות לפני התחלת המשפט הציבורי על הנוער. חצי שעה לפני ההתחלה כבר הצטופפו ליד הקולנוע מאות אנשים — קבוצות מאורגנות או בודדים שלא היו להם כרטיסים.

כמה מהם שלחו מכתב לאחד השופטים, ביקשו כי יתערב לטובתם. "אנו קבוצת אני שים המרגישים את עצמנו כנאשמים ומא שימים", כתבו. "איננו יכולים להרשות לי עצמנו לפרוץ דלתות על מנת להכנס. מבקשי שים ממך, בכל לשון של בקשה, לאפשר לנו להכנס." הם אפילו היו מוכנים לשלם את המחיר המלא.

אולם היתה זאת קבוצה יוצאת-דופן במקצת. צעירים — ולא כל כך צעירים — רבים אחרים לא ראו שום סיבה שתחייב אותם לא לפרוץ את הדלת. השוטרים ששמרו על השערים ניסו לעמוד בפרץ, קראו לתגבורת. אך לשוא — לפחות שלושה שערים נפרצו ולמעלה מאלף מחוסרי-כרטיסים, מלאי התי

בעמידה ועל העצים. מחקירת עד הקסיגוריה הראשון (למטה) שפתחה את המשפט ועד לעדות הנאשם (משמאל) ישב קהל האלפים מרותק — על כסאות, על הרצפה בעמידה ועל העצים. גם למעלה מאלף הצופים שהתפרצו פנימה שמרו על סדר מופתי באולם.

